

for Bygningsafgiften uden for Kjøbenhavn, nemlig at Aaret 1903 skal regnes at have 15 Maaneder. Jeg tror, at dette er en Opfattelse af et Aar, som maa siges at være lidt urimelig. Hvis man absolut vil have en anden Regel end Regeringsforslagets, maa Konsekvensen blive den, at man lader hele Forandringen indtræde paa et andet Tidspunkt for Bygningsafgiftens Vedkommende end for Hartkornsskatten. Der kan i Aaret 1903 ikke blive at betale Skat for mere end 2 Halvaar, for et Halvaar efter de gamle Regler og for et Halvaar efter de ny Regler. Hvis Hartkornsskatten skal betales for det første halve Kalenderaar, og den Ejendomsskyld, der skal afløse Hartkornsskatten, indtræder fra 1ste Juli, saa maa, hvis man vil holde sig til den formelle Betragtningssmaade, som det ærede Medlem gør gældende, Bygningsafgiften først bortfalde den 1ste Oktober og den tilsvarende Ejendomsskyld først indtræde fra det samme Tidspunkt. Heraf synes imidlertid atter Konsekvensen at maatte blive den, at da disse Skatteafløsninger staa i nøje indre Forbindelse med den samtidige Indførelse af Formue- og Indkomstskatten, kan denne ikke bringes til Anvendelse paa dem, der svare Bygningsafgiften, for 3 Maaneder senere end paa dem, der svare Hartkornsskat. Alt dette vil blive saa indviklet, at det vil blive uløseligt, og at der ingen anden forstandig Vej bliver at gaa, end den, Regeringen anviser.

Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Borgerby) er i Gaar paa ny kommen ind paa Spørgsmaalet om Tilbagebetaling af de Penge, som i Aaret 1850 bleve udbetalte til forskellige Ejendomsbesiddere ved Hartkornsejendomsloven. Det ærede Medlem vil absolut have, at jeg i 1903 skal tage en Mand i Kraven, ligegyldig hvor jeg kan finde ham, og forlange, at han skal betale mig de Penge, som en anden Mand for 50 Aar siden har faaet udbetalt af Staten. Jeg har bedt det ærede Medlem sige, hvor jeg skal finde Manden. Men det vil han ikke indlade sig paa; det maa jeg selv om. Den sidste Skygge af Logik i det ærede Medlems Paa-stand har han tilmed nu selv pustet bort ved at sige, at Spørgsmaalet om, hvorvidt Gammelskatten skal betragtes som en Grundbyrde eller som en Skat, er ligegyldigt. Dette er en Leg med Ord, siger han, det spiller ingen Rolle. Men den eneste Skygge af Argument, der kunde fremføres til Støtte for det ærede Medlems

Paa-stand, ligger netop deri, at man kan hævde, at Opfattelsen af Gammelskattens Karakter har ændret sig — med andre Ord, at man for 50 Aar siden har udbetalt Erstatning til vedkommende Hartkornsejere under en forkert Forudsætning. Det er det eneste, der kunde motivere et Forlangende om, at man nu skulde kræve Pengene tilbage. Hvorvidt man overhovedet efter 50 Aar kan komme og forlange, at en Mand skal betale de Penge tilbage, han har faaet for 50 Aar siden under en forkert Forudsætning, skal jeg lade staa hen. Jeg betvivler det; i et privat Forhold kunde man neppe; der er vist noget, der hedder Præskrift efter 20 Aars Forløb. At man tilmed skulde kunne forlange ikke blot Pengene tilbage efter 50 Aars Forløb, men forlange, at en anden end den, der har faaet dem, skal betale dem tilbage, synes mig endnu mere usandsynligt. Men naar man oven i Købet selv siger: Jeg paa-stand aldeles ikke, at du har faaet Pengene under en forkert Forudsætning, hvad der saa skulde kunne anføres til Fordel for, at han skal betale dem alligevel, det forstaar jeg allermindst. Og det ærede Medlem forstaar det heller ikke, absolut ikke. Dette Spørgsmaals Behandling er for ham kun en Sport. Det ærede Medlem har nemlig fundet en Udtalelse fra i Fjor af den nuværende ærede Justitsminister, hvilken Udtalelse han mener at kunne udlægge mod den Opfattelse, jeg gør gældende. Følgelig morer det ham at drille mig med Justitsministeren og Justitsministeren med mig. Det er der ikke noget at sige til. Det er meget god Krigsførelse. Jeg vilde i hans Sted gøre det samme. Det siger jeg ikke det mindste imod. Hvad jeg derimod synes mindre om er, at det ærede Medlem retter mod mig en Anke, som er ganske ubegrundet, og som jeg slet ikke forstaar. Han siger, at han ikke har faaet mig tidsnok at se i det paagældende Udvalg, og retter den Anke mod mig, at jeg ikke er kommen til Konference, saaledes forstod jeg ham. Han mener, at jeg i Forening med Udvalget burde have søgt at finde en Løsning af dette af ham rejste Spørgsmaal. Det ærede Medlem betragter maaske Ministerstillingen som et rent Driverliv; ikke desto mindre har jeg indfundet mig i det vedkommende Udvalg øjeblikkelig, da det ønskede min Nærværelse. Fredag den 7de Februar om Eftermiddagen efter Forhandlingerne her i Salen havde jeg en Times Konference med Udvalget, og vi gennemgik alle de Spørgsmaal, der rejstes, ogsaa dette. Jeg synes derfor ikke,